

Giới thiệu Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em

Tình yêu là một thứ tình cảm vĩ đại nhất. Nó sáng tạo nên điều kỳ diệu. Nó sáng tạo nên con người mới. Nó làm ra những giá trị vĩ đại nhất của con người. Đôi lúc nó không cần xuất phát từ 2 bên mà chỉ cần một bên là đủ.

Truyện Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em của tác giả Bí Suốt Đời thuộc thể loại ngôn tình hiện đại và cũng là một ví dụ tiêu biểu về tình yêu này. Cô gặp anh năm cô lớp 10, lúc đó anh lớp 12. Nụ cười anh cướp lấy cô. Không phải trái tim, mà là chính bản thân cô. Cô ép chính mình thay đổi mọi thứ chỉ để đổi ánh mắt của anh. Ép chính mình thích một thứ cô chưa bao giờ nghĩ tới. Thậm chí khiến cho chính bản thân mình học giỏi hơn, chỉ để xứng với anh. Cái cô nhận được là nhìn thấy anh trong tay với người khác, lúc đó cô cười, là nụ cười rức rờ nhất cô từng có. Cô nhận được một danh phận từ anh... bạn thân. Cố gắng tất cả cũng chỉ có những thứ đó. Một ngày nào đó cô nhận ra hóa ra mình chẳng yêu anh như mình nghĩ. Hóa ra tuổi trẻ chỉ là nhất thời.

Cảm ơn anh cho cô có một cơ hội trưởng thành và học cách yêu. Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tôi từng thích một người rất nhiều. Thích rất nhiều nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đó là tình yêu. Đơn giản là vì tôi nhận định yêu là khi có tới hai người yêu nhau. Còn một người thì không bao giờ vượt qua thích vì người kia chưa bao giờ đáp trả.

Thích đến nỗi cam tâm tình nguyện thích anh trong yên lặng còn hơn làm kẻ thứ ba.

Khi thích một người nhiều đến mức quên luôn bản thân mình. Luôn luôn tìm cách để mình xứng với anh. Cái nhận được là gì?

Anh trong tay với người con gái khác.

Anh kể chuyện tình của họ cho tôi nghe.

Anh tâm sự với tôi như một người bạn thân nhưng qua cái gọi là thế giới ảo.

Anh nói với tôi ở ngoài đời, tôi là bạn bè tốt của anh.

Những lúc đó tôi có thể làm gì? Cười, cười một cách rức rờ nhất. Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đã giúp em hoàn thiện bản thân mình.

Cảm ơn anh đã giúp em tìm được niềm đam mê.

Cảm ơn anh đã giúp em trưởng thành.

Cảm ơn anh đã giúp em có được ngày hôm nay.

Cảm ơn anh vì đã không yêu em.

Cảm ơn anh đã giúp em tìm thấy được người sẽ yêu em.

Cảm ơn anh đã giúp em nhận ra người đã luôn luôn bên em,

một cách thầm lặng.

Anh ấy đã từ từ bước vào trong trái tim em,

Một lần nữa mở nó ra,

Và xoa dịu nó.

Cảm ơn anh vì đã không yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Hôm nay là ngày khai giảng lớp 10. Một đứa không sợ trời

không sợ đất như tôi khai giảng thì có là gì, thế thì cúp thôi! Người ta nói tên sao thì người vậy. Còn tên của tôi đi ngược lại hoàn toàn, Diệu Huyền. Từ nhỏ đã phá phách, trình độ phá tăng lên từng ngày. Ngang ngửa gà công nghiệp, tăng cân từng ngày. Mà tôi cũng tăng cân như nó luôn. Thật là vi diệu! Còn ai giống gà công nghiệp như tôi?

Thôi dù sao cũng phải đến trường. Bây giờ là 8h. Chắc buổi lễ cũng sắp bắt đầu. Tính toán một hồi chắc tôi lết đến trường là đúng 10h.

Tôi đi xuống nhà bếp, theo thói quen nướng một lát bánh mì rồi rót cho mình một ly sữa. Ba mẹ tôi tháng trước đã

đóng gói hành lý đi ngao du thế giới. Họ là nhiếp ảnh gia nên từ nhỏ tình cảm gia đình là một thứ quá xa xỉ đối với tôi.

Hôm nay trời nắng đẹp nên tâm trạng của tôi khá là vui vẻ. Đang đi thì có tiếng kiểm hiệp vang lên.

“Sur muội à~ Muội trẻ 2 tiếng rồi đó mà sao thông thả quá vậy?”

Quay đầu lại thì tôi thấy anh đứng là theo phong cách cá biệt mà, được mỗi cái đầu tóc gọn gàng.

“Sur huynh à~ Huynh cũng rảnh lắm nhỡ? Muội nhớ không lầm thì huynh cũng trẻ như muội a.” Tôi cũng nhái giọng kiểm hiệp luôn cho nó vui.

“Sur muội chắc là lớp 10? Sur huynh chỉ muội đường này. Đi bao sướng mà chẳng ai biết.”

“Thỉnh các hạ.”

Đi một hồi thì tôi và anh tới một bức tường. Đừng nói là trèo tường nha? Tôi đang nặc váy đấy!

“Sur muội! Xem huynh khinh công nè!”

Rồi anh nhảy bật một cái xong nhanh chóng đá bụi cỏ khô và chui vào lỗ chó. Wow, cái này được gọi là tuyệt đỉnh khinh công lỗ chó! Rồi tôi cũng chui vào luôn, vừa mới nhìn lên thì thấy thời trang tiêu biểu của thầy giáo giám thị. Đúng là vận cửt chó mà! Sự nghiệp đi học trẻ mấy năm nay cứ vậy mà tiêu tan.

“Anh xem! Anh làm gương xấu đã đành còn rù luôn con gái người ta!” Thầy giám thị vận công hét ra lửa.

“Thầy giáo quý mến, đẹp trai, phong độ, hiền thực ời. Sao thầy biết đường bí mật này vậy?”

“Hừ! Anh học lớp 12 rồi đấy! Không uống công tôi theo dõi 2 năm qua!”

Nghe anh nịnh, tôi cũng cố gắng dùng văn chương ít ỏi của mình. 1,2,3. m thanh? Sẵn sàng! Văn chương? Sẵn sàng! Thái độ? Sẵn sàng!

“Thầy ời~ Em biết thầy rất chi là độ lượng, oai phong, đẹp trai. Nên thầy tha cho em nhé! Thầy đâu có thêm để ý mấy thứ này phải không thầy?”

Tôi vừa nói, anh thì gật đầu như gà mổ thóc. Còn không phải lỗi của anh!

“Thầy rất vui khi thế hệ này văn chương tiến bộ còn hơn cả mong đợi. Và thầy rất thích những gì các em nói!” Nghe tới đây tôi và anh dường như đã thấy ánh sáng sau khi mưa.

“NHUNG! Từ từ đã nào. Mấy đứa mừng sớm thế? Thầy vẫn phải phạt mấy đứa. Lấy 2 cục gạch quỳ giữa sân trường 1 tiếng cho thầy! Mấy đứa thích đi học trễ mà.”

“Thầy mới nói sẽ tha cho tụi em mà!”

“Từ từ, cái gì cũng phải từ từ. Thầy THÍCH thì thầy phạt. Nhiệm vụ của mấy đứa là nghe và làm theo lời!”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp anh. Và bị phạt cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2

Thời gian trôi qua chúng tôi càng thân thiết hơn. Và tôi nhận ra mình đã thích anh từ lúc nào. Có một loại bệnh khi bạn thích một người. Đó là nghĩ người đó cũng thích bạn. Nhưng sự thật thì là bạn chỉ ảo tưởng thôi. Tôi cũng mắc bệnh đó. Sau những ngày làm tư tưởng cho bản thân, tôi cuối cùng cũng có dũng khí để nói với anh. Nhưng chưa kịp nói thì...

Vào một buổi chiều tôi và anh đi trên đường về nhà. Nhà hai đứa cùng một đường, khi phát hiện ra tôi đã mừng như điên.

“Huyền, em giúp anh đi.” Anh đáng thương nói.

“Triệu Chinh! Em còn không biết anh sao? Nhất định là anh trêu hoa ghẹo nguyệt rồi chứ gì? Hừ, để đứa em út này giúp anh!” Tôi vừa nói xong anh đã ôm chàng lấy tôi. Miệng thì nói kinh tởm, nhưng trong lòng tôi chỉ muốn sao anh ôm tôi lâu hơn một chút. Anh buông tôi ra và nói.

“Anh yêu thật rồi em ơi! Hôm bữa anh thấy cô ấy trên đường đi. Tụi anh chạm mắt nhau. Sau đó anh điều tra biết được cô ấy là Bùi An, bằng tuổi với anh. Em giúp anh đi!”

Àm! Anh vừa nói xong tôi đã cứng đờ. Hoá ra ảo tưởng vẫn chỉ là ảo tưởng. Anh kêu tôi vài tiếng. Rất nhanh tôi đã thu hồn lại.

“Sao em cảm giác có thành tựu của một người mẹ vậy nè. Con trai lớn thật rồi! Được rồi để em giúp anh!” Vừa nói khoe mắt tôi đã ướt. Tôi vẫn giữ nụ cười hạnh phúc. Suốt mướt xong tôi lại chỉ anh cách tán cô bạn ấy.

Tôi biết tôi làm thế này là đi ngược mong muốn với bản thân, nhưng tôi thật tâm muốn anh ấy giữ nụ cười ngây ngô. Anh đau thì bản thân tôi vui được sao? Nếu đã không có duyên thì em nguyện làm bạn chia sẻ với anh.

“Em đúng là bạn thân của anh mà!” Lòng lại rỉ máu thêm một chút, nhưng miệng vẫn cười.

Tôi cổng nhà, nói tạm biệt xong thì tôi nghe một tiếng trầm thấp sau lưng.

“Muốn khóc thì khóc đi. Cười làm gì để hành hạ bản thân?” Nghe tiếng nói ấy nước mắt của tôi lập tức trào ra. Lần đầu tiên muốn mở lòng, chưa kịp mở thì phải đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3

Rất nhanh năm lớp 10 đã kết thúc. Triệu Chinh và Bùi An đã thành đôi. Hai người họ cùng thi và đỗ đại học N. Tôi thì chuẩn bị sang lớp 11. Lúc anh giới thiệu cô ấy với tôi, chúng tôi cũng có thể nói là bạn tốt. Thật tâm, tôi mong họ hạnh phúc. Tôi vẫn thích anh ấy, nhưng nó không còn gọi là thích một cách nhiệt tình nữa. Vẫn thích, một cách giấu trong bình yên và im lặng.

Năm lớp 10, tôi quen một cô bạn cùng bàn. Cô ấy khá là trầm tính. Người cũng như tên, Tĩnh Nhiên. Nhưng đừng thấy bề ngoài cô ấy trầm tính mà lầm. Cô ấy cực kỳ nhiều chuyện và điên cuồng. Tôi kể cho cô ấy nghe. Tĩnh Nhiên nói tôi nhìn thì có nhiều kinh nghiệm, nhưng mà còn ngu ngơ hơn cả cô ấy. Chưa thấy ai ngu như tôi. Có ai đòi lại đi giúp người mình thích thành đôi với người khác. Tôi thấy tôi cũng ngu thật. Nhưng mà muốn người mình thích hạnh phúc cũng sai sao?

Tôi vẫn còn nhớ lời nói ngày hôm ấy.

“Muốn khóc thì khóc đi. Cười làm gì để hành hạ bản thân?”

Tôi biết mình che giấu rất tốt. Tại sao có người vẫn nhận ra? Rồi lại nói như người đó biết toàn bộ câu chuyện.

Nhiều lúc tôi cảm thấy có một người bạn thật tốt. Trong khi bạn đang mịt mù, thì vẫn còn người chọc bạn cười, quan tâm bạn. Tôi không có nhiều bạn. Lần đầu tiên tôi có một người bạn quan tâm tôi như Tĩnh Nhiên. Hôm nay cô ấy hẹn tôi đi dạo phố. Đúng 9h sáng chuông cửa reo.

“Lẹ lên! Mày chậm chạp quá!” Vâng, đây là Tĩnh Nhiên. Tôi và Nhiên hay xưng hô mày, tao như những đôi bạn khác.

“Tao ra liền!” Tôi vội vàng chạy ra. Tĩnh Nhiên nhìn khá là thanh tú và nét mặt rất mềm mại. Cô để tóc dài, rẽ ngôi lệch.

Bây giờ là mùa hè nên thời tiết khá nóng. Tôi và Nhiên đi dạo trong một khu mua sắm ngoài trời. Nhiên cũng biết tôi đang thất tình nên an ủi khá nhiều.

Rồi lại còn giới thiệu cho tôi nào là anh họ, anh trai, bạn của anh trai,... Nhiều đến mức hôm nay tôi xác định phải nói rõ cho cô nghe.

“Tao nói mày nghe. Tao thất tình là thật, nhưng mà mày cũng đâu cần giới thiệu cả dòng họ mày! Tao chưa sẵn sàng để bắt đầu thích một người khác. Một lần mày ơi. Tao biết tao vẫn còn thích anh ấy. Nhưng tao sẽ không làm người thứ ba. Tao sẽ bên anh ấy lúc anh cần. Từ từ cảm giác thích này sẽ trôi qua, không có gì là mãi mãi mày ạ.”

“Ừ tao biết rồi. Mà sao mày ngu thế. Thằng đó cũng đâu có gì đặc biệt. Có sao mày cứ thích nó.” Tình Nhiên bắt mồm bủ môi.

“Tao không biết nhưng mà tao thấy như vậy cũng được, tao nghĩ chừng nào gặp đúng người, đúng thời điểm là được. Tùy duyên.”

“Mày coi phim kiếm hiệp nhiều quá rồi. Giờ nói năng như cụ già 100 tuổi.”

Cả hai lại cười phá lên. Nhưng rất nhanh nụ cười đó đã dập tắt.

“Sao mày đơ ra thế?” Tôi hỏi Nhiên. Cô không trả lời. Sau đó tôi theo hướng của cô ấy, thì ra Triệu Chinh và Bùi An đang đi dạo phố. Tôi đứng đơ một hồi mới hoàn hồn được.

Họ đang trao như những cái nắm tay, cái hôn, cái ôm. Tôi vẫn còn giữ trên môi nụ cười. Bất chợt lại nhớ tới một bài hát.

“Tại sao quả đất

Lại có màu xanh?

Tại sao quả chanh

Lại chua xin xít?

Tại sao hôn hít

Là lũ yêu đương?

Tại sao nhớ thương?

Tại sao đau đầu:))

Tại sao ta lớn

Mà mãi chưa khôn?

1 chiều hoàng hôn

người ta từ chối

Ta đâu có lỗi

Ta tội tình chi

Rồi mãi tới khi

Tới khi ta già...”

[Tại Sao- Kiên]

Chờ họ đi xa từng giọt nước mắt lại rơi xuống.

“Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.” Nhiên dịu dàng nói và xoa lưng tôi. Mặt tôi đang chôn trên vai cô ấy. Ngẫm lại, người đó nói đúng thật. Muốn khóc thì cứ khóc đi. Cho lòng thanh thản.

Thời gian sẽ trôi qua. Mọi thứ sẽ trôi đi, có sao em vẫn còn mãi thích anh?

Có một lần tôi đọc được câu này. Lúc đó tôi còn trầm nghĩ ai lại ngu thế? Đau thì đừng có thích. Nhưng giờ tôi đã hiểu. Bạn có sự lựa chọn để thích một người. Nhưng để quên thì rất khó. Tôi biết là tôi sẽ đau nhưng tôi lựa chọn vẫn thích anh. Tôi biết tôi đang mong chờ trong vô vọng nhưng tôi vẫn thích anh. Một cách yên bình, và im lặng nhất.

Tuổi trẻ mà. Ai cũng sẽ trải qua. Một lời khuyên duy nhất. Người ta nói hãy yêu với tất cả bạn có, nhưng tôi nghĩ đó là sai. Càng lún sâu, thì vết sẹo sẽ càng đau.

“Giờ ta đã biết thế nào là yêu

cho đi rất nhiều nhận lại chẳng bao nhiêu

chỉ như con gió thoảng qua đời tôi

và anh tan mất vào bầu trời xa xôi

và anh đi mãi

chẳng về với tôi...”

[Tại Sao- Kiên]

Sau khi về tới nhà. Tôi liền bật TV coi những bộ phim suốt mướt. Khóc một lần là phải khóc cho đã! Tôi lại đi xuống nhà bếp. Xào một ít thịt bò, chiên một quả ớt la, và một chén com. Tôi ngồi xuống ăn và coi TV.

Tôi lại nhớ đã mấy năm rồi, nhà tôi không ăn com chung? Tôi cũng đã dần quên khuôn mặt ba mẹ. Họ cũng chưa từng gọi cho tôi mấy năm nay. Có lẽ tôi khiến họ chán ghét chăng? Người ta nói được cái này mất cái kia. Đánh đổi cả tình cảm gia đình và tình yêu lại có được tình bạn. Cũng không tệ. Nghĩ nhiều đó tôi lại cảm thấy ngon miệng hơn.

Chuông cửa lại reo lên. Tôi mở cửa thì thấy Tình Nhiên đang quơ 2 hộp xốp đựng đồ ăn với mấy lon nước ngọt.

“Sao? Không chào đón bà đây à? Không muốn nhậu à?” Tôi đang còn ngạc nhiên. Nghe xong thì liền nở nụ cười.

“Nhậu thì nhậu. Bà sợ mày chắc!” Chưa thấy ai như chúng tôi. Nhậu bằng nước ngọt!

Tôi đó tui tui bật nhạc âm ỉ, rồi lại hát karaoke. Hai đứa chỉ uống nước ngọt nhưng điên cuồng còn hơn người uống rượu. Dọn dẹp xong bãi chiến trường thì thấy Nhiên đã lăn quay ngủ trên chiếc giường đủ 5 người ngủ của tôi. Tôi chợt cảm thấy, chỉ cần có một người bạn luôn bên tôi khi cả thế giới quay lưng cũng đủ rồi! Ba, mẹ, và mọi người liệu có ai muốn bên tôi? Người thân của tôi còn không bằng một góc của cô bạn này.

Hạnh phúc không phải là khi bạn có tất cả. Hạnh phúc đơn giản là khi có người ở bên cạnh bạn!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Mặt trời đã ló đầu lên. Hôm nay là một ngày bình thường như mọi ngày, ngoại trừ một điều. Hôm nay là sinh nhật tôi, ngày 13 tháng 7. Liệu ai sẽ nhớ? Sau khi nướng một hồi, tôi cố gắng ngồi dậy. Bắt đầu ngày hôm nay như mọi ngày. Rồi tôi đi ra cửa lấy thư. Một thùng giấy ngồi chiếm chỗ trước hàng rào nhà tôi như mọi năm.

Đây là quà ba mẹ gửi cho tôi. Hừ, chắc họ đăng kí gửi tự động. Làm sao họ còn có thể nhớ đứa con gái họ bỏ lại trong căn nhà rộng thênh thang này được 5 năm chứ? Đúng là từ khi 12 tuổi tôi đã được bỏ lại ở đây. Hàng ngày có người tới mua đồ ăn, dọn dẹp nhà cửa, tiền hàng tháng được chuyển vào tài khoản. Tôi vẫn nhớ trước 12 tuổi, ba mẹ tôi luôn luôn ân ái ái và đồng thời giao tôi cho bà vú.

Sau khi hồi tưởng lại những ký ức đó, tôi mang thùng giấy vào nhà. Năm nào cũng vậy, không phải quần áo hiệu thì cũng là trang sức.

Bên trong là một tảng giấy vụn cắt tỉ mỉ và một phong bì giấy cộm. Khi tôi vừa xé lớp giấy ra, một đồng hình rơi ra kèm với một cái thiệp. Thiệp ghi:

“Con gái thân yêu,

Ba mẹ nhớ con lắm!!”

Tôi chợt cười một tiếng. Có lẽ lâu quá sợ con mình quên mặt sao? Nên năm nay mới gửi hình? Thân yêu? Nhớ sao? Hahaha, vậy sao không gọi điện cho tôi? Tại sao lại bỏ tôi ở nơi này? Tôi cũng muốn được cha mẹ yêu thương! Tôi cười tự giễu.

Sau khi lôi giấy vụn ra, là quần áo như mọi năm. Loay hoay dọn dẹp bãi chiến trường thì điện thoại tôi reo. Tôi nhìn thấy số lại khinh thường bản thân mình. Anh không thể nào biết sinh nhật của tôi là hôm nay. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn bắt với toàn bộ mong chờ.

“A lô, các hạ có chuyện gì sai bảo thuộc hạ.”

Tôi đi đóng phim chắc cũng được lắm, rất nhanh vào vai.

“A lô, tại hạ gọi điện thoại hỏi các hạ có muốn đi chơi không?”

Giọng anh hỏi, nhưng có vẻ không muốn tôi đi.

“y da, các hạ đi đi người cô đơn này có Tình Nhiên là đủ rồi.”

“Tốt, thông minh!” Anh rất nhanh nói nhỏ không che giấu sự vui vẻ. Rồi lại quay sang nói với người bên cạnh.

“Em ơi, anh nói rồi mà. Nó không đi đâu. Con bé này tự ki lắm. Hai đứa mình đi thôi.”

Tôi lại cười khở trong lòng, rồi tự tay cúp máy. Nhiên đã từng nói, tôi là nữ phụ si tình trong truyền thuyết. Ngẫm nghĩ lại thấy đúng thật. Điện thoại reo lên lần nữa. Lần này nhìn thấy số tôi lại mỉm cười.

“Triệu hồi Diệu Huyền tới ốc đảo của pháp sư vào lúc 3h chiều. Chấp nhận hay từ chối. Từ chối, pháp sư liền lột da mi! Xin lựa chọn!” Giọng tỉnh nghịch của Nhiên làm cho tâm trạng của tôi vui hơn hẳn.

“Chấp nhận, đương nhiên chấp nhận!”

Cờ 2h chiều tôi đã chuẩn bị xong xuôi. Đây là lần đầu tiên tôi tới nhà Nhiên. Tôi mặc đồ luôn luôn tùy hứng. Chiếc váy bút chì dài tới đầu gối màu lông chuột, áo crop top ôm người màu đen, thêm cái áo khác da màu xám đậm. Nhìn có vẻ nghiêm túc nhưng tôi lại mang đôi Vans màu trắng. Tóc dài qua vai khoảng 15cm, để xoã tự nhiên. Khuôn mặt mộc chỉ đeo kính mắt.

Sau khi khoá cửa nhà cẩn thận, tôi bước đến garage. Leo lên chiếc xe Toyota 86 màu cam đất. Broom! Sau tiếng gầm, chiếc xe thân yêu của tôi liền phóng ra khỏi garage.

Tôi và Nhiên dễ làm bạn một phần là nhờ xe. Cả hai đều thích chơi xe. Ba mẹ tôi thì chưa bao giờ có ý kiến còn ba mẹ Nhiên thì luôn luôn ủng hộ cô ấy. Nhiều lúc tôi ghen tị với cô ấy, Nhiên có ba mẹ quan tâm, chăm lo cho cô. Nhưng tôi có thể làm được gì?

Không lâu sau đó chiếc xe đã dừng trước một tiệm bánh tôi thích. Đi tới nhà người khác cũng đâu thể đi không, tôi mua một cái bánh tiramisu mà Nhiên thích.

Rất nhanh đã dừng trước cổng biệt thự. Tôi xuống xe và bước tới chuông cửa, rất nhanh đã có người bắt điện thoại.

“Xin hỏi cô là ai?” Giọng nghiêm túc vang lên.

“Tôi là người giao hàng bánh Tiramisu. Nếu pháp sư không thích Diệu Huyền tôi mang về vậy.” Tất nhiên cái giọng đó là của Nhiên. Tôi có thể dự đoán được tương lai mà, hèn là mua bánh.

“Aloha! Welcome! Vô lệ lên! Tay đưa xe mà đến đây trễ 10 phút! Thật là vô dụng!” Nhiên đứng chống nạnh trách mắng.

“Đâu phải lỗi của mình. Mua bánh cho cậu hết 20 phút rồi!” Tôi biu môi.

“Đại tiểu thư à, tiểu nhân xin lỗi. Bánh đâu rồi?”

“Bản tính ham ăn không bao giờ thay đổi!”

Sau khi nói qua nói lại Nhiên quyết định nhịn ăn, đem cái bánh cất để tối mở tiệc. Tôi nghe cô ấy nói hôm nay ba mẹ và người anh băng giá trong truyền thuyết cũng sẽ xuất hiện. Hai chúng tôi quyết định đi shopping giết thời gian, còn tới 3 tiếng lận mà. Tôi đi xe của tôi, Nhiên lái con cưng của cô ấy, một chiếc Acura NSX màu đỏ rực.

Không lâu sau đó 2 chiếc xe đã tới khu mua sắm. Tôi đứng xem trang sức trong khi đợi Nhiên đi vệ sinh. Nhìn sang thì thấy một người đàn ông mặc tây trang, tướng tá khá dễ nhìn. Ngoại trừ cái mặt chẳng khác nào than. Đứng đối diện là cô nhân viên nhìn rất bối rối. Có vẻ chị này thuộc dạng tiểu bạch. Người ta mới mặt đen chút thôi đã quýnh cả lên. Một giọng trầm thấp nói.

“Sợi dây chuyền này còn màu khác không?”

“D..ạ, c..òn. Như..nhưng... m..à.” Cô nhân viên chưa nói xong thì người đối diện đã không còn kiên nhẫn.

“Cô bị cà lăm à! Quản lý đâu!” Mặc dù hết kiên nhẫn nhưng người đàn ông này vẫn quát nhỏ nhẹ. Không tệ! Không tệ! Trong lòng tôi cảm thán. Tôi nghĩ tôi nên làm người tốt một lần. Sau khi quản lý chạy tới rồi đi lấy hàng. Tôi đi tới nói cô nhân viên tính tiền và gói cho tôi một chiếc vòng tay. Tôi lấy gói đồ xong nhỏ nhẹ nói với anh.

“Lần sau ra đường mua đồ nhớ thu lại cái bản mặt diêm vương của anh. Lần này anh gặp tiểu bạch, lần sau anh gặp hổ báo thì sao?” Nói xong tôi cũng đi thẳng qua nhà vệ sinh.

Nhưng tôi không biết tôi đã chọc trúng kiến lửa...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Sau khi đi qua phòng vệ sinh tôi thấy Nhiên đang đứng đợi tôi.

“Đi thôi. Ba mẹ tớ mới gọi, nói họ về tới rồi.” Nhiên nói.

“Ừ đi.”

Chúng tôi xuống hầm lấy xe rồi chạy thẳng về nhà. Tôi bỏ lại Nhiên khá xa. Nhưng lại có một chiếc Ferrari 458 cũng màu cam đất định vượt qua tôi. Hừ, đừng khinh thường con cưng Toyota 86 của bà nhé, bà tốn một đồng tiền để nâng cấp nó đấy nhé. Mua thì rẻ nhưng nâng cấp xong cũng chẳng kém siêu xe. Để tôi biệt thự nhà Nhiên phải đi lên đèo. Thế là hai chiếc xe chẳng ai chịu thua nhau. Lúc tới khúc cua thì chiếc Ferrari ép xe tôi sát với hàng rào. Tôi nhanh chóng thắng, lùi xe, bẻ lái, đổi số và vượt qua chiếc Ferrari. Cổng nhà của Nhiên tự động mở cho tôi.

Kéttttt

Ba chiếc xe một chiếc chạy trước, hai chiếc đằng sau đi theo vào và dừng trước cửa nhà hơn 100m.

“Sao cô lại ở đây?” Một giọng nói trầm thấp vang lên. Thật là! Hồi nãy mới nói thu bản mặt diêm vương và giờ lại như vậy. Mà sao anh ta cũng ở đây? Đừng nói là tặng băng trong truyền thuyết nha!

Tôi ngẩn đầu lên, đập vào mặt là một khuôn mặt khá nam tính. Có xương quai hàm rõ ràng. Kiểu tóc dễ nhìn, đôi môi mỏng. Ngoại trừ 2 hàng lông mày nhú chặt. Tôi chưa trả lời thì Nhiên đã trả lời giúp tôi.

“Anh hai, đây là bạn em. Người mà hôm qua em nói. Hai người cứ nói chuyện đi ha. Em đi vô trước. A..ha...ha” Nhiên vừa nói vừa chạy vô nhà. Cái đồ phản bội mà! Tại sao lại quăng tôi ở đây với tặng băng này. Tuy nghĩ vậy, mặt tôi vẫn bình tĩnh.

“Anh còn không vô nhà? Tính đợi tiên nữ giáng trần à.” Nói xong tôi cũng cửa nhà thẳng tiến.

Tôi mở cửa vô nhà, nhưng bên trong lại tối. Có một bản nhạc nổi lên, đó là bài piano tôi luôn thích, “Kiss the rain - Yiruma”. Đột nhiên có hai bàn tay thô ráp che mắt tôi. Bản nhạc đã được thay bằng “Happy Birthday”. Hai bàn tay rồi cũng đã bỏ ra. Trước mặt tôi là Nhiên đang cầm chiếc bánh sinh nhật phủ bột trà xanh được cắm 17 ngọn nến. Đằng sau Nhiên là một người đàn ông và phụ nữ trung niên đang cầm tay nhau hạnh phúc. Chắc hai người là ba mẹ của Nhiên. Tôi chợt cảm thấy khoe mắt mình ươn ướt rồi quay ra đằng sau ôm “một cái gì đó”. Cái đó cũng không buông tôi ra.

Anh ôm chặt tôi. Trong khi tôi quá cảm động 17 năm nay, lần đầu tiên tôi có một sinh nhật đúng nghĩa.

“Ồ, sao tự nhiên bữa nay sụt mướt thế. Mau quay lại thổi nến đi!” Nhiên chọc ghẹo tôi nói.

Tôi cũng buông “cái đó” ra và thổi nến. Sau khi tôi thổi nến xong thì từ đằng sau có “tuyết” bay ra. Tôi vừa ước xong, thì ba mẹ của Nhiên bước lên và tặng quà. Rồi Nhiên cũng tặng tôi quà, anh của Nhiên cũng từ đằng sau đi lên tặng tôi quà. Nghĩ lại sự kiện tuyết bay rồi quà, đều lấy từ trong áo vest của anh, mồm tôi không không chế được mà hỏi.

“Anh có túi thần kỳ của Doraemon à?” Mặt anh đen lại trong khi mọi người bao gồm người làm không kiềm chế mà cười phá lên.

“Hahaha, con là Diệu Huyền đúng không? Bác là mẹ Tinh Nhiên. Đây là chồng bác. Và anh trai của Tinh Nhiên, Thiên n. Bác có nghe Nhiên kể về cháu. Cháu nhận bác làm mẹ nuôi đi. Mau, nói mau đi.” Mẹ của Tinh Nhiên làm một hơi dài. Rồi muốn tôi gọi bác ấy là mẹ nuôi. Tiếng gọi mẹ ba ấy, đã bao năm không gọi rồi? Tôi rất xúc động rồi cũng ngài cũng gọi.

“Mẹ nuôi.” Tôi vừa nói xong thì mẹ nuôi cười híp cả mắt.

“Ồ, bà nó hay nhờ? Gọi mẹ nuôi sao không gọi ba nuôi.” Rồi ông cũng bắn cái ánh mắt khẩn cầu tới tôi.

“Dạ, ba nuôi.” Rồi 2 người cùng nhau cười đến nỗi không thấy tổ quốc. Cái này có phải là tướng phu thê không ta?

Bỗng chốc không khí trong gia đình cực kỳ vui vẻ. Trái tim của tôi theo đó cũng ấm áp hẳn lên. Sau bữa ăn cơm, với sự khẩn cầu của ba mẹ nuôi, tôi ở lại một đêm. Lúc tối, Nhiên, và Thiên n cùng lên lầu. Trước khi anh rẽ vào thư phòng thì nói tôi.

“Huyền, mai mốt ra đường đừng chạy xe như hôm nay.”

Lần đầu tiên có ai ngoài Nhiên quan tâm tới tôi.

Sinh nhật hôm nay thế nào nhỉ? Cực kỳ vui! Một sinh nhật tôi sẽ không bao giờ quên. Tôi tắm trước, trong lúc Nhiên tắm thì tôi khui quà. Lần đầu tiên tôi

cảm thấy vui khi khai quà! Tôi mở quà của ba mẹ nuôi trước. Ở bên trong là giấy tờ của một chiếc xe Audi R8 màu đỏ rực cháy. Trong thiệp viết:

“Ba mẹ mong con sẽ luôn nổi bật nhất và rực cháy trong cuộc đời của mình! Yêu con.”

Tôi lại mở quà của Nhiên. Ở bên trong là một cái hộp hình chữ nhật. Bên trên là một tờ giấy vừa khít chiếc hộp ghi:

“Tao với mày làm bạn mãi mãi nhé? Được không?”

Dưới dòng chữ là hai ô hình vuông được rạch sẵn. Bên phải ghi đương nhiên. Bên trái ghi không. Tôi lật tờ gấp pháp phớt bên ô đương nhiên. Là một cái đồng hồ kiểu nữ, tượng trưng cho thời gian. Chúng ta sẽ mãi cùng nhau đi qua những ngày tháng vui buồn đau khổ của nhau. Tôi tò mò, nếu lật ô không bên trái sẽ là gì. Tôi lật lên chỉ có vón vện một hình vẽ ngón tay giữa... tôi cạn lời.

Giờ thì tới quà của tặng băng, món quà tôi tò mò nhất. Bên trong là sợi dây chuyền vàng hồng, có kim cương hình trái tim. Nghĩa là trái tim của em rất mong manh, hãy bảo vệ cẩn thận. Đây là sợi dây chuyền tôi thấy anh hỏi cô nhân viên trong cửa tiệm. Có điều, sợi dây chuyền kia màu bạc. Có một tấm thiệp nho nhỏ với chữ viết gà bới tượng trưng của con trai:

“Sinh nhật vui về.”

Hôm nay là ngày tuyệt vời nhất trong 17 năm nay. Sau những cơn mưa trời lại sáng. Có lẽ tôi vẫn chưa quên được Triệu Chinh, nhưng thời gian sẽ làm nó trôi đi. Cũng có thể nó là một trong những thứ tôi phải đối diện trong cuộc đời này.

Tôi nghĩ hôm nay trời sẽ có bão. Hôm nay tôi lại được nhận thư từ “phụ huynh”! Một năm chỉ gửi quà đúng dịp sinh nhật. Năm nay lại gửi tận hai lần! Trời sập! Trời sập! Quà như thường lệ, quần áo và trang sức. Nhưng bức thư khá là khó hiểu.

“Con đợi ba mẹ thêm vài năm nữa thôi! Ba mẹ sẽ về với con! Yêu.”

Vài năm nữa là bao nhiêu? Chữ “vài” là số nhiều. Chắc phải 2 năm? 5 năm? Hay là 10 năm? Tôi biu môi.

Mặc kệ họ, dù gì thì hôm nay tôi có hẹn đi garage tôi hay đi để bảo hành chiếc 86 (Toyota 86 từ mấy chap trước), thuận tiện nâng cấp luôn con cung mới. Nên sáng hôm nay, Thiên Ân sẽ chở Nhiên qua nhà tôi. Nhiên sẽ lái chiếc 86 và tôi lái chiếc mới đi garage. Trong khi bảo hành, kiểm tra 86 tôi và Nhiên sẽ đi salon và spa.

Đừng nói tôi tiêu xài hoang phí nha. Tiền này cũng là tiền tôi bán game và website cho những công ty. Tiền của họ thì tôi để trong một nhà bank nào đó. Đương nhiên là vẫn lấy ra xài. Họ cũng chỉ cho tôi được tiền, chứ đâu có cho tình cảm. Nói chung sinh vào nhà giàu cũng chỉ được như vậy. Tiền. Vậy thì ngu gì mà không xài tiền? Đời người sống được bao nhiêu? Chết cũng đâu có mang tiền theo được? Xài tiền nhưng vẫn giữ cho mình đường lùi là được. Tháng nào tôi cũng sẽ trích 25% trong tài khoản tiêu xài vào thẻ tiết kiệm. Đời người ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra?

Còn về game, tôi có hai người cậu bên ngoại quan tâm tôi nhất hơn dòng họ nội thân thích một trăm năm không liên lạc kia. Cậu lớn là người dạy tôi cách lập trình. Cậu út là chủ của garage xe. Hai người đối xử cũng không tệ với tôi.

Tôi đang nghĩ tới lịch trình ngày hôm nay thì chuông cửa reo. Chắc Nhiên đã tới. Không ngoài dự đoán là Nhiên. Khi tôi vừa ra Thiên Ân chỉ gật đầu rồi phóng xe đi.

“Nhiên, tặng băng đỏ mà cháy chắc trời sập.” Tôi nói.

“Ảnh là anh mình mà chưa bao giờ thấy ảnh cười! Tin không?”

“Ừ, không tin.” Ngu mới tin! Chẳng lẽ lúc tốt nghiệp, chụp ảnh gia đình cũng không cười!

“Bà nó! Không tin bà lột da mì! Nói, tin!”

“Y da cô nương à. Tin, chứ sao không tin. Hôm nay bà đi tới hay sao mà nóng thế!”

“Bà đi cái đầu mì! Nóng 40 độ C còn bị lòi ra đường! Hỏi có nóng không? Đi, lẹ lên!” Nhiên nóng nảy hổi thục. Không hề giống với tạo hình thiếu nữ hôm nay của cô.

Tóc dài ngang vai có băng đô hình nơ trên đầu. Nhiên mặc cái đầm màu xanh dương, kẻ sọc dài trắng, dài tới đầu gối, cổ tròn, và không tay. Nhìn có chút tình nghịch.

Tôi thì buộc tóc đuôi ngựa hơi xoắn phần đuôi. Mặc một cái áo crop top ôm dáng màu đen, quần short jean màu sáng cạp cao. Ngay eo thắt một chiếc áo sơ mi đỏ, đen.

Tôi quăng chiếc chìa khoá 86 cho Nhiên. Rồi cũng leo lên chiếc R8 của mình. Dòng xe R8 này của tôi thuộc loại Spyder, nên nó là mui trần. Tôi nhường cho Nhiên chạy trước rồi cũng chạy theo sau. Tới một cây đèn đỏ Nhiên đã cao chạy bay xa, tôi thì phải dừng lại. Trong lúc chờ đợi tôi nhìn xung quanh. Nhưng khi nhìn sang bên trái là một chiếc Ferrari 458 màu cam đất quen quen. Với cái nãi cá vàng của tôi thì khó mà nhớ được.

Tôi cũng không hành hạ bản thân mình phải nhớ. Vừa nhìn đèn đỏ tay tôi cũng gõ nhịp trên vô lăng. Chợt có một tiếng huýt sáo từ bên trái. Khi tôi nhìn qua thì cửa sổ ghế phụ đã mở, một cái đầu bắt chợt lòi ra làm tôi giật cả mình. Một chàng trai dễ nhìn nói.

“Cô em đi chơi không? Chắc, chắc bộ ngực với khuôn mặt bốc lửa thật.”

Vào lúc đèn chuẩn bị xanh, thì tôi đã bắt đầu đạp ga cho xe rít gào. Rồi cũng tiện thể quay sang bên trái nói vài câu.

“Xin lỗi, bà đây không thích bao trai! Đi xe trai bao mà đòi cua gái!” Đèn vừa xanh tôi đã phóng một cái vèo. Ai biết được nó đang điên, xuống đạp mình một trận không phải nhan sắc sẽ thành môi răng lẫn lộn sao?

Chạy một lúc thì cũng tới garage. Tôi liền quăng chìa khoá xe sang cho một anh chàng làm ở đây, rồi đi thẳng vô trong chỗ nâng cấp xe. Bên trong là một người nằm dưới sàn đất, bên trên đương nhiên là con cưng của tôi, 86.

“Cậu út!” Tôi vừa la lên thì cậu cũng buông đồ trong tay xuống và chui ra.

“Lúa tới rồi à?” Cậu út còn khá trẻ. Chỉ hơn tôi 10 tuổi. Cậu cũng rất ngây ngô. Tới nỗi khiến người ta không nhận được mà cười.

“Phutt. Hahaha lúa. Tớ tới đây cả chục lần nhưng không thể nào quen với cái tên này nổi!”

“Ngậm cái mồm lại đi!” Tôi nói.

“Ừ, hồi nhỏ lúa ngơ lắm. Cứ như hai lúa vậy. Nên cậu với anh là cậu lớn đặt là lúa luôn.” Nói tới đây cậu cũng vừa gãi đầu vừa cười nói. Mất híp lại thành một đường thẳng, nhìn cực kỳ ngây thơ.

Nhiên thì lại cười ồm lên. Tôi chỉ còn cách đổi chủ đề.

“Cậu, 86 sao rồi?”

“Không sao, chỉ cần thay nhớt rồi kiểm tra một vài thứ là xong. Hết cỡ 30 phút. Con còn muốn nâng cấp chiếc R8 phải không? Chắc khoản 1 tuần sau cháu quay lại lấy xe. Hôm bữa sinh nhật con cậu chưa tặng quà. Coi như cậu nâng cấp chiếc R8 làm quà cho cháu.Ừa, mà tiền đâu mà con rinh luôn R8 về vậy?”

“Con làm gì có tiền mua. Là ba mẹ nuôi, cũng là ba mẹ của Nhiên, tặng con quà sinh nhật.” Nói tới đây tôi thấy cậu út lộ ra vẻ buồn bã.

“Cậu thay mặt mẹ con xin lỗi. Chị đã không chăm sóc con. Nếu ông bà ngoại còn sống, con cũng sẽ...”

“Không sao đâu cậu. Chỉ cần cậu, cậu lớn, Nhiên, và ba mẹ nuôi bên con là được rồi.” Tôi vội vàng cắt lời cậu.

“Thôi, cậu cứ từ từ kiểm tra 86 đi. Con đưa chiếc R8 cho An Thành rồi. Chắc giờ cậu ấy đang đánh giá với kiểm tra nó. Cậu cho con mượn xe đi. Con với Nhiên đi chơi một chút.”

“Ừm cháu đi chiếc Nissan GTR đi. Cậu mới tút lại bề ngoài với cải tiến máy một chút. Đi rồi cho cậu biết nó như thế nào. Chìa khoá trong tủ, chiếc xe đậu ở trong gara số 3. Cậu mới làm xong tối hôm qua.”

Tôi gật đầu rồi đi sang bên phòng nghỉ lấy chìa khoá, lôi cái người nửa bước cũng không muốn rời phòng máy lạnh. Sang gara số 3, tôi liền xuyết xoa. Bề ngoài cực kỳ “chiến”, chẳng khác nào một chiếc xe đua thực thụ. Khởi động máy cực kỳ êm, rịn ga một cái máy lại gầm. Tôi và Nhiên liền phóng tới tiệm tóc.

“Hello hai đứa, mấy tháng nay lặn đi đâu thế? Anh tưởng đâu mấy đứa theo trai luôn rồi chứ.” Anh chủ tiệm tóc chọc ghẹo nói. Tôi và Nhiên là khách quen của salon này.

“Xì, hai đứa em mà theo trai thì phải tới thường xuyên chứ đâu có lặn 3 tháng.” Nhiên biu môi nói.

“Ừ, ừ hôm nay muốn làm gì?”

“Em muốn cắt tóc bob, với nhuộm nâu sô cô la! Nhưng mà đậm để giống tự nhiên. Chứ không em lại bị gọi phụ huynh.” Nhiên nói.

“Em thì như mọi khi. Tia đuôi tóc một tí. Dưỡng tóc, với uốn đuôi.”

“Ok mấy đứa.”

Khoảng 3 tiếng sau tôi và Nhiên mới ra khỏi tiệm tóc. Rồi lại chạy tới spa. Tôi và Nhiên đưa cho tiếp tân thẻ thành viên. Nói dịch vụ như mọi khi rồi đi vào phòng chờ. Không lâu sau đã có người dẫn tôi và Nhiên đi.

Tới lúc chúng tôi đi ra với khuôn mặt căng mịn thì đã 3h chiều. Nghĩ lại chưa đi ăn trưa chúng tôi lại chạy tới một quán ăn rồi đi xung quanh tìm đồ ăn vặt. Xong xuôi đã 5h chiều. Tôi và Nhiên lại cấp tốc chạy về garage. Đương nhiên cuộc sống chưa bao giờ thiếu oan gia. Khi tôi dừng xe trước đèn đỏ. Nhìn sang bên trái vẫn là chiếc Ferrari sáng nay. Lần này cũng là một cái đầu đen lòi ra. Khiến Nhiên giật cả mình.

“Êi, cô em hồi sáng. Em nói tôi được bao nuôi mà sao sáng em chạy một chiếc, chiều lại chạy chiếc nhìn còn hăng hơn. Vậy ai mới là người bị bao nuôi?” Giọng lớ lớ nói. Có vẻ mới từ nước ngoài về.

“Bao nuôi cái đầu anh! Cả nhà anh mới bao nuôi! Cái tên trong xe bên ghế tài mới bao nuôi anh!” Tôi tức giận la hét.

“Thời nay thật là kì lạ, sao toàn trai yêu nhau! Lộn, phải là sao trai toàn bao nuôi nhau!” Nhiên tiếp lời cực kỳ ăn ý.

Chủ nhân chiếc xe Ferrari đã mất kiên nhẫn. Vượt luôn đèn đỏ. Sau khi tôi và Nhiên nhìn bảng số xe. Hai đứa lại quay đầu nhìn nhau nói.

“Hình như...chiếc...đó...là anh.. cậu.. đúng không?” Tôi vừa nói xong Nhiên đã gạt đầu như mổ thóc.

“Vây tui mình ...sắp được đi ngao du mười tám tầng địa ngục miễn phí phải không?” Nhiên lại mổ thóc.

“Cậu mới chửi có 1 lần, tớ chửi tới 2 lần lận!” Thật là khóc không ra nước mắt mà.

Tôi tới garage lấy xe 86. Xong lại chờ Nhiên về tới nhà. Đó là lần mà tôi và Nhiên cảm thấy chúng tôi có thần linh giao cảm với nhau nhất. Trong lòng hai đứa đều thầm chúc may mắn cho nhau.

Lời tác giả: Muốn khai trương một bộ dịp tết cho chị em, mà không biết có nên không. Rất có cảm hứng. Nói chung để suy nghĩ đã.(0~0)

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Tối hôm đó, tôi chẳng ngủ được. Vì một lý do rất đơn giản, nhìn thấy một cái tin nhắn của tân băng phải khiến cho tôi nổi da gà.

Ding! Bạn có một tin nhắn mới từ Lão Băng.

Lão Băng: Mai qua nhà ăn cơm *mặt lạnh*

Năm chữ rất đơn giản, nhưng cái biểu cảm mới là điểm chính! Mặt không biểu hiện vui hay buồn. Nhưng mọi người nghĩ thử xem. Một người như lão băng sẽ dùng emoji? Chắc chắn ngày mai...sẽ không bình an. Cầu trời, cầu bắc đẩu, cầu nam tào, cầu thiên ngộ không, cầu ngọc hoàng cho con qua kiếp nạn này.

[Lúc này ở trên thiên đình một loạt người đồng tâm hiệp lực hất xi một cái. Bắc đẩu liền chửi rủa: Bà nó! Máy người dưới kia rảnh quá nhờ? Suốt ngày lời tên tui ra vui lắm sao? Được, cầu chứ gì? Bà thích đi ngược lại ước nguyện của mi đấy! Làm gì nhau? Hử?]

Không lâu sau tôi lại được nhận tin nhắn từ Nhiên.

Ding! Bạn có một tin nhắn mới từ Nhiên Điên.

Nhiên Điên: Anh tớ không có gì lợi hại, chỉ có cái miệng dùng để mua bán lợi hại. Bình thường là tân băng, khi tức là sẽ thành một bà nội trợ chính hiệu. Tớ đã trải nghiệm qua. Được ngồi trong thư phòng 8 tiếng. Vừa giáo dục tư tưởng vừa “rèn luyện” thể lực.

Người tôi lại càng run cầm cập. Mùa hè mà tại sao lạnh thế nhỉ? Đúng rồi, tăng nhiệt độ thôi!

~~~~~

Tại sao thư phòng lại lạnh thế nhỉ? À, đúng rồi để tôi kể về chuyện 10 phút trước.

Tôi từ tốn bước vào trong nhà, thì đập vào mắt là ba mẹ nuôi, khuôn mặt cứ như là đưa đám. Bỗng chốc, có một tiếng thất thanh la lên. Cái giọng nói này cực kỳ quen thuộc. Tôi mới nghĩ ra là Nhiên thì lại có tiếng hét. Tôi quay sang nhìn ba mẹ nuôi. Hai người mới nhìn thấy tôi liền như gặp được ân nhân. Nhưng có ai ngờ, lão băng lại bước ra từ thư phòng, tay thì cầm một cây roi mây dài khoảng 1m, thấy tôi thì liền nở nụ cười satan.

Ba mẹ nuôi vừa thấy nụ cười đó, muốn nói rồi lại thôi quyết định làm ngơ coi TV. Thấy lão băng ngoắt tay tôi liền đi tới. Anh liền bước lên và chậm rãi nói một câu 4 chữ.

“Nhập gia tùy tục.” Nói xong thì tôi cũng không biết tại sao mình lại làm cún con ngoan ngoãn đi theo người ta.

Và bây giờ, bên trái là Nhiên đang quỳ dưới sàn gỗ, hai tay đang dang ra mỗi bên là một cục tạ 2kg. Đối diện là lão băng đang chăm chú xử lý văn kiện. 10 phút trôi qua, tôi vẫn đứng đó. 20 phút trôi qua, Nhiên có vẻ sắp xỉu. Tôi liền nhanh nhẩu cất tiếng.

“Lã..A anh, Nhiên sắp xỉu rồi.” Nghe thấy tôi nói, một cái liếc mắt anh cũng không cho. Chỉ mở miệng nói.

“Đừng lo, nó quý được kỷ lục 3 tiếng lận mà. Một tiếng chẳng là gì đâu.” Vừa ngừng nói anh lại thêm vào.

“Mà gọi anh ngọt quá nhỉ? Hôm bữa đứa nào nói anh đây bao trai, hử?” Nói xong, để tạo thêm hiệu ứng. Anh liền quạt cây roi mây trong không khí, tạo ra tiếng hú hung rợn.

Tôi liền run cầm cập, theo bản năng tự động quỳ xuống.

“Anh! Em xin lỗi! Em có mắt như mù, mới nói anh bao trai. Anh thì phải bao gái mới xứng tầm ă!” Tôi vừa nói xong thì lại nghe tiếng hú của cây roi mây. Thế là tôi liền vội vàng nói.

“Em nói lộn. Anh thì đâu cần bao trai, gái gì. Họ tự động dâng hiến cho anh rồi.” Lần này không nghe tiếng roi mây, chỉ nghe thấy 2 chữ.

“Đứng lên.”

Thế là tôi cũng đứng lên. Trong lòng thầm vui vẻ, chắc được tha rồi. Nhưng 30 chưa phải là tét. Cây roi mây thế là được làm quen với mông của tôi. Chưa kịp hít một ngụm khí thì cây roi mây lại tới. Sau đó thêm một roi nữa. Nước mắt chưa kịp hoạt động thì lão băng liền mở miệng giải thích.

“Roi thứ nhất, dăm nói anh đi bao trai, gái. Roi thứ hai, dăm nói ông đây phong lưu, gái hay trai đều chơi! Roi thứ ba, hôm bữa mới nói gì? Không được chạy xe nhanh mà! Nghe rõ chưa, Huyền!” Tôi oan ức gật đầu. Nhưng trong lòng thì bủn rủn. Hai cái lý do đầu tiên chẳng qua là xả giận cho chính mình, roi thứ ba thì biện hộ ông đây là một người anh quan tâm. Hử!

“Anh.. vậy giờ mông em làm sao? Nếu để lại sẹo thì sao?” Vừa nói mắt tôi lại cố gắng nặn vài giọt.

“Hỏi Nhiên đi, nó có đủ đồ nghề. Nên bây giờ hai đứa... cút!” Nói xong thì lại lừa tôi và Nhiên như vệt.

Vừa ra cửa tôi liền cảm râm.

“Anh cậu ác thật. Quýnh tớ không thương tiếc luôn.”

“Hừ, vậy là thương tiếc lắm rồi! Cậu ăn chỉ có ba roi. Bà đây quỳ 1 tiếng, mông lại được hun hít với roi mây 3 lần. Thôi, qua phòng tớ lấy thuốc không để lại sẹo.”

Tôi vừa đi vừa xoa mông, Nhiên thì một tay xoa mông tay kia xoa đầu gối.

Xoa thuốc xong thì tôi lừ lừ lại ăn cơm bữa tối, rồi leo lên xe về nhà. Đang lái xe thì có cuộc gọi điện thoại, tôi chưa nhìn tên thì đã bắt máy.

Tôi vừa bắt máy thì tiếng nói người tôi thầm thích liền vang lên.

“A lô, dạo này có bạn trai rồi nên bỏ huynh đệ hả?” Giọng nói chọc ghẹo vẫn như xưa. Tôi cũng mở miệng hòa theo.

“Hừ, anh mới là người thấy sắc bỏ bạn! Đây buồn quá nên cũng phải đi tìm người an ủi tâm hồn chứ. Ôi đau lòng quá!” Bên kia liền truyền tới tiếng cười mà tôi luôn muốn bảo vệ. Tôi biết anh chẳng phải khi không lại gọi điện thoại cho tôi. Nên tôi liền hỏi.

“Sao tự nhiên hôm nay lại nhớ tới đứa em gái này thế? Có chuyện gì thì nói luôn đi.”

“Vẫn là em hiểu anh. Sắp tới sinh nhật chị dâu của em rồi nên em giúp anh mua quà đi.” Nhắc tới chữ chị dâu, lòng tôi lại nhói. Vậy là tôi hết cơ hội rồi sao?

Để được gặp anh tôi liền đồng ý. Khoảng 10 phút sau, địa điểm và thời gian đã được thống nhất. Tôi không lái xe về nhà mà chạy ra bờ biển.

Đứng giữa bãi cát. Gió thổi qua, mái tóc phấp phới trong gió. Tôi vẫn nhìn về phía trước. Bầu trời đen như mực, biển đen lấp lánh những ánh đèn. Từ xa xa tôi lại thấy một gia đình 3 người tay trong tay. Trên miệng mỗi người là sự hạnh phúc. Trái tim tôi liền nhói đau. Nỗi cô đơn của tôi chừng mới kết thúc? Chừng nào tôi mới có cảm giác của gia đình? Chừng nào anh mới yêu tôi? Liệu sự kiên nhẫn của tôi có đủ để đợi? Tôi ngồi trên bãi cát, cúi đầu và từng giọt nước mắt lăn rơi xuống. Đang lạnh lẽo thì người tôi liền được phủ lên một chiếc áo khoác.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7

Tôi không biết tới hôm qua tôi đã về nhà bằng cách nào. Tôi chỉ nhớ là Nhiên đã ôm tôi thật chặt và nói.

“Không sao đâu, mày còn có tao mà.”

Có thể Nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cô ấy lại biết tôi đang cần người sẽ đứng bên tôi. Sau đó tôi lại khóc suốt mướt. Sáng dậy thì thấy cô ấy vẫn ngủ bên cạnh tôi. Tôi nhẹ nhàng mở miệng nói và vuốt tóc cô ấy.

“Cảm ơn mày.”

Sau đó Nhiên liền mở mắt và trở lại dáng vẻ chanh chua.

“Bà [bad word] thèm mày cảm ơn. Làm chị em một lần thì phải làm cả đời!” Nhiên nói xong tôi lại néo mặt của cô ấy. Thế là Nhiên liền la lên.

“Đầu! Tính ám sát chị mày hả!” Tôi bỏ tay ra. Hai đứa chơi đùa một hồi thì cảm thấy ở dưới nhà có tiếng va chạm của chảo nồi.

Hai đứa liền cảm thấy rợn người. Ban ngày mà cũng có trộm luôn à? Tôi liền dẫn Nhiên sang phòng chứa đồ. Tôi thì cầm cây vợt tennis, Nhiên thì cầm cái mũ bảo hiểm mô tô. Sau đó cả hai liền rón rén đi xuống cầu thang. Núp đằng sau bức rèm thì liền thấy người. Tôi thầm nghĩ, trộm này lịch sự ghê. Còn mặc áo sơ mi trắng và quần tây. Hình như còn đang nấu ăn. Trộm gì mà ngu thế? Đã đi ăn trộm rồi còn nấu ăn.

Tôi thấy Nhiên ra hiệu. Đếm 1..2...3! Nhiên chạy lên trước, đội mũ bảo hiểm lên đầu tên trộm. Tôi nhanh chóng cầm cái vợt đánh lên mũ bảo hiểm, mông...ách cực kỳ mềm luôn nha~

Nhiên chọt la lên.

“Sao tớ thấy cái tướng này quen quen! Hình như gặp rồi. Để coi...trộm mà mặt đồ Armani luôn ta. Anh tớ cũng cực kỳ thích hiệu này luôn á. Sao mà càng nhìn càng chẳng giống trộm tí nào vậy?”

Tôi cũng mờ mịt, thì tiếng đàn ông đã vang lên.

“Bởi vì anh mày không phải trộm! Hừ, được lắm! Hôm qua mới giáo huấn mà hôm nay chúng nào tạt nẩy!”

Tôi với Nhiên liền đồng thanh hỏi nhau.

“Hôm qua...giáo huấn? Á, chạy! Quỷ satan đầu thai rồi!”

Tôi vừa chạy vừa quăng đồ nghề trong tay. Nhiên cũng chạy bịch bịch lên lầu. Đương nhiên làm sao chạy thoát. Một lúc sau, trong phòng khách. Có một người đàn ông nhàn nhã ngồi như một vị vua. Ở dưới đất có hai nô tỳ đang quỳ cúi đầu. Tôi cũng chẳng muốn nói mình là nô tỳ, nhưng phải nói tình trạng bây giờ thì tôi và Nhiên chẳng khác nào nô tỳ. Mà còn là nô tỳ hạng thấp nhất!

“Đầu hai đứa chứa đất với đậu hũ hả? Còn không nhận ra anh mình đang ở trong phòng bếp! Sáng sớm cất công dậy làm đồ ăn sáng mà còn bị ăn roi!” Mặt Thiên n giờ y như bầu trời vũ trụ đẹp đẽ. Nhưng tôi có cảm giác những gì anh mới nói được chất lên xe tải chạy vô tai tôi và đi thẳng ra phía bên kia, không hẹn ngày gặp lại.

Bây giờ lời nói còn có lợi ích gì, nên tôi và Nhiên bày ra bộ dáng cún con. Hai bên giằng co một lúc rồi anh ho một tiếng và nói: “Hừm, tự giác không tệ. Anh cho hai đứa một tuần phụ giúp ở công ty không lương. Hai đứa đi làm như một người bình thường. Nếu không ai nhận ra thì cho qua, còn nhận ra hai đứa là em của anh thì...tặc.” Anh làm động tác chặt cổ.

“Nhưng đương nhiên ngoài anh và thư ký thì không ai biết mấy đứa là ai.”

Tôi và Nhiên liền gật đầu như mổ thóc. Nhưng mà hình như có cái gì đó sai sai ở đây. Mắc mớ gì mà tôi phải đi giúp cái người bóc lột công sức lao động này? Đạo này hình như nào tôi có vấn đề. Cứ thế mà đồng ý với người ta?

Sau khi giải quyết vấn đề, mọi người đều có việc phải làm nên tôi lại ở nhà một mình. Hôm nay tôi có hẹn với bác sĩ tâm lý, một ông già 60 tuổi, và tới công viên đợi Triệu Chính để đi mua đồ cho Bùi Anh.

Tôi chẳng biết tại sao tôi phải tới bác sĩ tâm lý. Tôi lúc tôi nhận ra thì tháng nào cậu lớn cũng dẫn tôi đi. Cho dù tôi đã có bằng lái xe cậu lớn vẫn chăm chỉ chở tôi đi và đón tôi.

Tôi có hỏi Nhiên, cô ấy liền nói có bệnh mới đi bác sĩ nên tôi bị bệnh liên quan tới dây thần kinh. Có lúc thì điên điên khùng khùng. Nhưng mà lần nào tới đó cũng chỉ trò chuyện, ăn bánh, và uống nước. Có nhiều lần tôi hỏi cậu sao phải chi tiền cho thứ này. Tôi chỉ thấy mặt cậu lớn xẹt qua nét đau thương rồi cười ním. Người lớn thật khó hiểu! Tôi nghĩ có lẽ tôi cũng chẳng muốn biết về nó.

Cậu lớn vẫn đứng giờ như bình thường. Tôi chạy ra ôm cậu và leo lên xe. Cậu là chủ của một công ty game. Tôi có làm game bán cho cậu. Cậu vẫn luôn im lặng, chỉ cười ním. Hoàn toàn khác với cậu út sôi nổi. Cậu vẫn luôn luôn là hình mẫu lý tưởng nghề nghiệp của tôi.

Cậu chở tôi đi, như mọi khi, chỉ khoảng 1 tiếng sau tôi bước ra. Thấy tôi bước tới, cậu xoa đầu tôi và chở tôi về nhà. Bước vào nhà tôi thầm nghĩ. Cậu lớn thật bí hiểm, tôi chẳng bao giờ hiểu cậu đang làm gì. Mà rất nhanh tôi đã dẹp suy nghĩ của mình sang một bên và đi công viên đợi Triệu Chính.

Tôi một thân đồ thể thao đứng đợi dưới vòm che vì trời đang mưa. Tôi đợi được một tiếng rồi, nhưng vẫn chưa thấy mặt anh. Một lát sau tôi nhận được tin nhắn của anh.

“Xin lỗi, hôm nay không đi mua quà cho chị dâu em được rồi. Chỉ muốn đi chơi, nên anh chờ chị dâu em đi.”

Oh, vậy anh phải đợi tới một tiếng sau mới nhận tin thông báo hủy hẹn được à? Biết làm sao được, mình đâu quan trọng bằng bạn gái người ta. Trong nháy mắt, tâm trạng tốt lành của tôi đã trở nên âm u. Tôi thờ dài một hơi. Nhìn sang bên đường tôi thấy dưới con đường mưa là Triệu Chinh đang che ô cho Bùi An. Hai người họ bước đi dưới trời mưa như một bức ảnh tuyệt đẹp.

Chịu thôi, đối với người ta tôi chỉ là một đứa con nít. Tôi tự nói với lòng mình một tuần chỉ khóc một lần. Tối hôm qua khóc rồi thì hôm nay không được khóc. Tôi ngửa đầu lên trời nhìn từng giọt mưa rơi xuống trên mặt tôi. Sau đó bước về nhà.

Nhờ sự “dũng cảm” đó mà tôi đã oanh oanh liệt liệt bị sốt cả một tuần liền.

“Em nhìn về phía anh, nhưng trong ánh mắt của anh chỉ có người con gái đó, không có em. . . và có lẽ cũng sẽ không bao giờ có em.

Chúc người hạnh phúc!” Tôi viết vài câu vào cuốn nhật ký có vài giọt nước bên trên. Tôi đã phá lệ một tuần khóc một lần. Hôm nay tôi đã khóc 2 lần.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Vâng, cũng nhờ sự dũng cảm đó mà Lão Băng đã thương tình hạ xuống mức trừng phạt xuống 1 tuần. Ừ, thật ra nó cũng là 1 tuần trước đó. Nhưng mà tôi nói vậy để an ủi bản thân mình là ông vẫn còn tình người. Có một sự thật cực kỳ đau lòng. Tôi bị bệnh đau khổ mà Nhiên lại mừng như nhà có tiệc, bởi vì nhờ tôi mà cô ấy được ở nhà làm con sâu lười thêm một tuần.

Ngày đầu tiên tôi đi làm. Tôi và Nhiên được tách ra. Lão Băng đẩy cho tôi vào một tổ bà tám. Cô nào cô nấy phấn trên mặt phải là 1 tấn, mặt đồ hiệu, và mục tiêu của cái tổ đó chỉ có một. Đó chính là làm phu nhân tổng giám đốc. Ơ, Lão Băng cũng được hoan nghênh ghê nhờ. Nhưng mà tôi chỉ thấy sự đáng ghét trên khuôn mặt ấy.

Ngày thứ hai tôi đi làm. Wow, mọi người đã đồn ầm lên. Họ nói đích thân ông tổng chọn tôi và Nhiên vào làm. Khuôn mặt mấy người trong tổ tôi cực kỳ vụn vụn. Mới hôm qua chị em em. Hôm nay lại bắt đầu nói xấu người khác. Chắc, chắc đúng là khó lường mà.

Ngày thứ ba tôi đi làm. Cô thư ký của Lão Băng đã bị đuổi. Mọi người lại càng thêm chắc chắn tin đồn là thật. Nhưng chẳng ai biết sự thật là ông chỉ không muốn lời ra tôi và Nhiên là em gái của ông. Cái này cũng coi như là âm thầm giúp đỡ. Tôi chợt thấy Lão Băng cực kỳ dễ thương!

Ngày thứ tư tôi đi làm. Lời đồn về tôi và Nhiên lại càng thêm ác ý. Có người nói chúng tôi bỏ lên giường của ông tổng. Có người lại nói chúng tôi được ông bao nuôi. Trí tưởng tượng thật phong phú a~ Tôi vẫn như bình thường. Vẫn làm việc không công vẫn ăn ngon ngủ tốt như mọi khi.

Ngày thứ năm tôi đi làm. Hầu hết phụ nữ trong công ty đều đã đổi gu ăn mặc. Mọi khi ai ai cũng đều ăn mặc theo kiểu sang chảnh hoặc là lịch sự. Hôm nay phụ nữ được chia ra làm hai phe. Một phe ăn mặc và trang điểm dễ thương nhí nhảnh y như Nhiên. Một bên lại ăn mặc theo kiểu cá tính như tôi và trang điểm theo một cách như không. Căn bản là tôi cũng chẳng trang điểm chỉ bôi chút son. Nhưng sự thật là phe trang điểm như tôi và Nhiên chẳng khác nào những bà chị đang cố gắng chống đối sự lão hoá qua năm tháng.

Ngày thứ sáu tôi đi làm. Hôm nay tôi nghe được một đoạn đối thoại cực kỳ thú vị trong tổ của tôi. Nói chung là hôm nay sau giờ ăn trưa thì tôi có tới trễ một tí tiện thể nghe luôn lời nói xấu của những bà cô.

“Mấy bà biết không, cái con nhỏ Huyền mới vô ý. Cái con hồ ly tinh đó mặc đồ chẳng có hiệu gì hết. Nhìn thì đẹp đó nhưng không phải hiệu thì chi là đồ chợ thôi!” Ồ, thật là ngạc nhiên. Tôi không mặc đồ hiệu chỉ mặc đồ được thiết kế trong những bộ sưu tập. Những nhà thiết kế mà tôi hay mua đồ mà nghe được cái này mà không xé xác mấy bà đó ra thì thôi rồi.

Ngày cuối cùng tôi đi làm. Hôm qua cậu út đã chạy chiếc xe Audi R8 đã được nâng cấp. Phải công nhận R8 vốn đã đẹp, gắn thêm ít đồ chơi nữa là đẹp mê ly. Sáng hôm đó tôi liền chạy đi làm với chiếc này. Một bà chị trong tổ nhận ra tôi. Thế là đề tài tám lại về tôi.

Ngày hôm sau tôi không tới công ty để đi làm mà là vô nhận diện với Lão Băng. Cũng là chiếc R8. Lần này khi tôi bước vô liền đi thẳng vô thang máy VIP. Sau đó Lão Băng dẫn tôi và Nhiên đi ăn. Khi chúng tôi xuống dưới lầu, mọi người liền xì xầm. Được cái Nhiên nhanh miệng la lên.

“Anh hai! Dẫn tụi em đi ăn ở Hạ Thiên đi! Em thích nhất món cua lột chiên giòn ở đó!” Tôi cũng hòa theo nói. “Đúng rồi đó anh hai. Chỗ đó cực kỳ ngon luôn ý!”

Lão Băng mặt vẫn lạnh lùng ừ một tiếng. Khu lâu tiếp tân liền im lặng, dường như mọi người đều bị đông cứng. Cảm giác này vui ghê.

Có một điều kỳ lạ là trong khi tôi và Nhiên vui như tết thì mặt Lão Băng lại có vẻ buồn rầu. Lúc đầu tôi nghĩ là tại ông sẽ mất đi nhân viên có tâm như tôi. Nhưng mà tôi ở công ty căn bản là ăn và chơi thôi mà. Chắc ông bị bỏ đá. Cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Bàn ăn chỉ có tôi và Nhiên nói líu ríu cả buổi. Đề tài đã nhanh chóng đổi từ về 1 tuần ở công ty.

“Cậu có nghe lời đồn của tụi mình chưa? Cực kỳ phong phú luôn. Có thể làm phim được á.” Nhiên khoa trương nói.

“Ừ, tớ nghe hoài luôn. Còn có vụ tụi mình bò lên giường ông tổng đây nữa.” Tôi trả lời.

“Tớ chẳng muốn loạn luân đâu!”

“Tớ cũng chẳng muốn!” Tôi có cảm giác mặt Lão Băng hình như lại đen hơn. Thôi kệ ông.

Sau đó Nhiên về nhà tôi ngủ. Lại thêm một điều kỳ thú đó là Lão Băng leo đèo theo sau tui tui cho dù tôi và Nhiên đều có xe. Kỳ lạ hơn là ông theo sau Nhiên đi vô nhà và ngồi lì ở phòng khách. Ngồi gần cả 2 tiếng cũng không thấy ông có dấu hiệu đi về. Dù sau ông cũng là anh của tôi. Tôi liền nói.

“Anh ở lại đây đi. Tụi em ở đây một mình cũng không an toàn.” Tôi nói đến đây khuôn mặt của ông bừng sáng lên. Tôi khẽ cười.

Tôi lại sắp xếp chỗ ngủ cho Lão Băng. Tôi và Nhiên lại tắm tới 2h sáng mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Mùa hè qua, thu lại tới. Thời gian cứ thấm thoát trôi đi. Tôi và Nhiên đã chính thức bước vào đại học N. Không phải vì anh ta đâu nhé. Chẳng qua đó là trường tốt nhất về công nghệ thôi. Ừ, thi ảnh cũng đóng góp mấy phần.

Tôi và Nhiên không ở trong ký túc xá của trường. Đương nhiên rồi, tại sao phải hành hạ bản thân mình khi nhà mình chỉ cách trường 15 phút? Nhưng ba mẹ nuôi bắt tôi qua ở chung vì nhà họ “gần” với trường hơn nhà tôi khoảng 1 tiếng chạy xe.

Nhưng thật lòng thì tôi không muốn. Tôi biết chắc Lão Băng sẽ cho tài xế chở tui tui đi và không được lái xe. Ôi, cuộc sống tự do của tôi!

Như dự đoán sáng nay lão đã phái một người tài xế cho tôi và Nhiên. Là một anh chàng nhìn rất chất phát. Miệng luôn có nụ cười. Anh tên là Lâm. Nhìn có vẻ chỉ hơn chúng tôi mấy tuổi.

Xe đậu trước cổng trường thì tôi liền thấy Triệu Chinh đứng vẫy tay với chúng tôi.

Tạch

Tiếng chụp hình vang lên. Tôi quay sang nhìn thì thấy anh Lâm đang chụp hình Triệu Chinh.

“Anh Lâm, anh chụp hình ảnh chi vậy?” Tôi mờ mịt hỏi.

“Ông chủ nói anh phải “quan sát” bạn bè của em và đề phòng.” Khi nói mắt anh vẫn cong cong cười.

“Nói trắng ra là theo dõi chứ gì?” Tôi bực mình.

“Ừ, đúng rồi đó. Em hiểu nhanh ghê! Mà cái này cũng là nghề của anh.”

“Anh làm nghề gì?”

“Thăm từ tư kiêm bảo vệ kiêm tài xế. Bộn tiền à.” Mắt anh còn chớp chớp sợ tôi không tin.

“Sao anh khai ra hết vậy? Lỡ đâu bị đuổi việc thì sao?” Tôi hỏi. Anh Lâm lại trả lời làm tôi muốn xé xác Lão Băng kia ra.

“Ông chủ bảo anh cứ nói. Vì nói em cũng đâu làm được gì. Mà kỳ lắm nha, ông chủ bảo chỉ quan tâm em thôi không cần quan Nhiên chặt làm gì.” Ngay lúc này tôi thật lòng muốn trốn học và đi hỏi tên chết tiệt kia.

Tên đó dạo này càng ngày càng điên. Lúc thì cười tùm tùm như điên. Lúc thì mặt đen như đất nồi. Quái dị! Còn vụ này nữa. Sao lại không quản chặt em gái ruột mình, mà đi lo chuyện bao đồng của em gái nuôi?

Sau đó, tôi liền quăng lão sang một bên và đắm chìm tuổi xuân phơi phới của tôi. Tôi quay vô xe gọi Nhiên dậy. Giờ tôi đã biết tại sao cô ấy chỉ chọn trường xa nhà. Lý do vô cùng đơn giản, lên xe sớm thì càng ngủ được nhiều.

Tôi lại lờ Nhiên đang ngái ngủ tới chỗ Triệu Chinh đang đứng. Anh vẫn như chàng trai năm nào. Vẫn là nụ cười rực rỡ ấy. Tôi và anh làm động tác vỗ tay nhau mà hai chúng tôi đã tạo ra.

“Chà, lâu rồi mới thấy sư muội! Vẫn là màn hình LCD. Mỏng manh như ngày ấy.” Nghe xong câu cuối miệng tôi co quắp. Tôi liền lấy cái giò xách trong tay quăng lên mặt anh. Một hồi sau lại là chó mèo cắn nhau. Nhưng tôi vui chưa được bao lâu thì Bùi An bước tới và ôm tay anh. Cô ấy bắt tôi với hai con mắt hình viên đạn.

Cô ta mếu cười thật. Tôi và anh ấy chỉ là bạn. Bà đây đã vui lòng nhường cho cô, mà cô còn như vậy. Nếu tôi muốn giết bạn trai cô thì tôi đã không đợi tới ngày nay. Cũng không cần lãng phí thời gian thích anh ấy. Cái tôi muốn chỉ là...anh ấy được hạnh phúc.

Thấy vậy tôi liền nở nụ cười, “y da, hai người cứ đắm chìm đi nha. Em với Nhiên đi tham quan đây.”

Nhiên thì vẫn mơ màng gật đầu. Tôi lại kéo cô ấy sang một góc khuất, lấy điện thoại và gọi anh Lâm.

“Anh Lâm tới đón em, khai giảng làm cái quái gì nữa!”

“Anh biết em chỉ đi cho có nên đứng đây này giờ nè. Mà sao kì cục ghê...” Nghe được câu trả lời tôi liền cúp điện thoại.

Tôi kéo Nhiên sang chỗ xe đậu và kêu anh Lâm chờ qua công ty của tên chết tiệt kia!

Ít phút sau, công ty của Lão Băng lại được truyền một tin đồn ai nghe cũng thấy hợp lý. Bạn gái số 1 của boss tự nhiên giận dỗi tới công ty. Còn dẫn theo người tới. Không nói câu nào liền xông vào thang máy VIP. Chắc chắn cô bạn gái này đã phát hiện ra cô bạn gái số hai của boss. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nở nụ cười nhìn qua hai cô gái đang theo dõi câu chuyện “tình tay ba” này. Đằng sau tôi là Lâm. Nhiên thì đang ôm mền ngủ trên xe. Tôi là “bạn gái số 1” trong tin đồn đang chuẩn bị lộ da tên kia.

Vừa thấy cánh cửa phòng tổng giám đốc. Tôi liền mở cửa. Cánh cửa va vô tường tạo nên tiếng động lớn làm những người trong phòng giật mình nhìn sang. Bây giờ tôi mới cảm thấy hình như vừa rồi mình hơi bị “lố”. Thoáng chốc sự tức giận liền không cánh mà bay.

“Ha...mọi người tiếp tục đi. Tí nữa gặp nhau tên chết tiệt kia!” Câu đầu tôi nième nở, câu thứ hai tôi nói bằng khẩu hình miệng.

Chỉ khoảng 1 tiếng sau, Lão Băng mới đi vô phòng chờ. Tôi đã say giấc nồng. Thật là, lâu lâu dậy sớm chẳng quen chút nào. Tôi nằm trên ghế sofa êm ái, ôm gối ngủ ngon lành. Còn Lâm cũng chẳng thua tôi. Nằm trên ghế đối diện, còn chảy nước dãi nữa chứ. Hai đứa chúng tôi ngủ quên cả trời đất.

Khoảng 3 giờ chiều tôi thức dậy vì đói bụng. Nhìn đối diện thì thấy Lâm vẫn còn ngủ, xung quanh thì chẳng có ai. Chắc lão đi họp nữa rồi. Tôi kêu anh Lâm dậy rồi đi về nhà. Vậy là sẽ không bị mẹ nuôi cảm râm vì trốn học rồi. Ngủ đã rồi thì về thôi. Tôi ra xe thì thấy Nhiên nhìn chúng tôi bằng mắt cúm con.

“Đi lâu vậy, tao dậy mà bụng kêu rột rột. Hai người còn khoá cửa xe nữa. Đói chết tôi rồi!” Nhiên nhìn tôi nước mắt nước mũi tèm lem. Tôi có cảm giác tội lỗi.

Hello from the other side~

Chuông điện thoại của tôi được kết nối thẳng vào xe. Anh Lâm nhìn thấy tên liền cười khúc khích rồi mới bắt máy.

“Dạ, ông chủ.”

“Ừ, cho tôi nói chuyện với hai đứa nó.” Giọng vẫn lạnh tanh như ngày nào.

“Dạ, anh hai.” Tôi và Nhiên đồng thanh.

“Ừ, tối anh dẫn hai đứa đi ăn nhà hàng Hoa Cát.” Nhà hàng Hoa Cát thuộc quyền sở hữu của công ty sản xuất đồ ăn nổi tiếng Hoa Thiên. Tôi cực kỳ thích những món ăn ngọt của công ty này.

“Anh, em yêu anh nhiều lắm. Yêu anh quá đi! Aaaa” Tôi và Nhiên liền loạn lên. Nhưng đầu dây bên kia đã tắt máy.

Một chút bên lề

Lão Băng: Cô ấy nói cô yêu mình. *đỏ mặt* ừ, anh cũng yêu em. *hôn lên điện thoại cái chụt*

Thư ký: *nổi da gà*

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

Ôi lười quá, cứ vô docs rồi lại không biết viết gì .think: . Chắc chẳng ai như Bí, 4 tháng rồi mà chỉ lết tới chương 10. Nhưng đây đã là một sự kỳ diệu rồi ạ. :clap:

Một cảm giác kỳ lạ. Tôi còn không biết nên vui hay buồn. Bùi An và Triệu Chinh chia tay, 6 tháng sau khi tôi nhập học. Vậy chắc tôi sẽ có cơ hội đúng không? Nhưng liệu nụ cười ấy sẽ vẫn ở trên mặt anh? Điều quan trọng nhất, anh sẽ thích tôi không? Liệu chúng tôi sẽ trải qua điều tôi thầm mong nhất, một tình yêu.

Tôi thấy chuyện này hơi kỳ lạ. Trước đó 6 tháng ngày nào hai người cũng bám nhau như keo sơn, cuối cùng dùng một cái chia tay. Tôi cũng chẳng biết mọi chuyện là như thế nào. Hồi này Triệu Chinh mới gọi cho tôi, nói là anh đang ở quán bar. Chưa kịp suy nghĩ tôi đã ngốc nghếch chạy tới quán bar, một lãnh địa ăn chơi tôi chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ đặt chân tới nơi này.

Không phải tôi là một đứa con gái ngoan hiền, chẳng qua quán bar là một nơi hỗn loạn. Bước vào đó chẳng khác nào rước họa vào thân. Suy cho cùng là tôi...nhát gan.

Bây giờ là chiều tối nơi quán bar cũng đã rất hỗn loạn rồi. Trên sàn nhảy đầy người mặc đồ như không mặc. Có nhiều anh chàng ôm vai ba cô. Tò mò nhất là những ông già bụng phệ anh anh em em với những cô nàng đáng tuổi con cháu mình. Tôi liền nghĩ tới câu. Già mà không nên nét!

Ai ở đây không mặc đồ quá hở, thì cũng sẽ ít nhất mặc váy đầm gì đó. Tôi nhìn lại bản thân mình, quần jogger, giày sneaker, mái tóc mới gội chưa kịp khô. Chỉ ít thì tôi còn mặc áo crop top. Nhìn cũng bớt quê. An ủi bản thân mình vài câu, tôi bước tới quầy bar.

Chàng trai tôi thích ngồi đó, quần áo luộm thuộm, tóc tai như ổ quạ, râu ria. Anh chẳng cười cũng chẳng nói. Cứ ngồi vô hồn nhìn thẳng không chớp mắt. Trong vòng một giây tôi liền hận chết Bùi An! Tại sao cô ấy lại chia tay anh! Hại anh thành như vậy! Nếu yêu anh thì ở bên anh đi, tại sao lại bỏ đi?

“Triệu Chinh..Triệu Chinh.....Triệu Chinh! Cái tên chết tiệt kia! Quay đầu qua đây mau!” Tôi lay người anh vài lần, anh cũng chẳng thèm nhìn sang tôi. Cho tới khi tôi quá tức giận mà leo xuống ghế bỏ đi anh mới chớp lấy tay tôi.

Lúc này nhìn mắt anh mới có chút hồn.

“Anh..anh xin lỗi. Anh xin lỗi mà.”

Tôi nhìn anh không ngừng lắc đầu xin lỗi. Lặng im, tôi không nói gì, chỉ nhìn thẳng anh. Cho tới khi anh cảm thấy lạ, ngẩng đầu nhìn tôi. Trong phút chốc, anh oà khóc ôm lấy tôi. Tôi không từ chối, cũng không ôm lại. Tôi muốn anh tĩnh tâm lại. Lúc này thần trí của anh đã quá hỗn loạn.

Nhưng tâm của tôi lại không tĩnh một chút nào. Trong đầu không thể điều khiển được suy nghĩ của mình, mĩa mai chính mình. Lúc bình thường anh chẳng ôm tôi, lúc anh đau khổ nhất anh lại xem tôi như cứu tinh. Vậy tôi là gì của anh? Bạn thân? Tôi không cần, Nhiên mới là chị em của tôi.

Một lúc sau tôi thấy lưng anh không còn giật nữa thì liền đẩy anh ra. Anh ngồi đó, kể.

“Anh với An An chia tay rồi. An An nói với anh cô ấy sẽ đi du học. Nói anh đừng đợi cô ấy, cô ấy yêu người khác rồi. Cô ấy xin lỗi anh rồi lại tay trong tay với người yêu mới của cô ấy. An An bỏ anh rồi. Cô ấy không còn yêu anh nữa.” Anh bình tĩnh kể lại rồi lại lầm bầm nói như một kẻ thần kinh.

Tôi khinh anh, và khinh mình. Tôi khinh anh là một tên đàn ông mà lại yếu đuối vì tình. Tôi khinh mình vì tôi lại thích tên đàn ông đó. Cuối cùng vẫn là chữ tình.

Tôi vẫn không nói gì, chỉ im lặng nghe anh kể khổ. Anh kể cho tôi nghe câu chuyện của họ. Những khoảnh khắc đẹp của họ. Hai người đã từng đi đâu, đã từng làm gì. Lời nói của anh như từng mũi kim chích vào trong trái tim tôi. Nó đang rỉ máu, rỉ từng chút một. Tôi muốn hỏi anh tại sao không đâm tôi luôn một dao thì có lẽ tôi sẽ hết hy vọng với anh.

Sau đó, tôi kêu taxi đưa anh về trước. Còn mình thì ngồi đến một quầy bar yên tĩnh nhằm nhĩ từng chút một. Tôi rất ít khi uống rượu. Chỉ có lần tốt nghiệp cấp ba liên hoan là tôi bị phạt uống nhiều nhất. Nghe qua lời Nhiên và bạn cùng lớp bữa đó tôi cứ như một người khác. Họ còn nghi ngờ tôi là đa nhân cách. Nhiên có nói với tôi cô ấy đã biết tại sao tôi phải đi gặp bác sĩ tâm lý hàng tháng rồi. Lại còn vỗ vai như chị đây rất thông cảm cho mày.

Theo lời bạn kể, thì tôi càng uống càng giống người tỉnh. Mặt thâm trầm, chỉ cần ai đó động vào tôi liền hét lên. Sau đó lại co rúm người, miệng không ngừng nói, giống như một người điên. Khoảng một lúc thì tôi lại ngủ. Nhiên là người đưa tôi về nhà và chăm sóc. Cô ấy nói cả đêm tôi không ngừng la hét, khóc lóc.

Lúc đó tôi chẳng nghĩ gì, chỉ cười trừ. Tôi biết đám bạn đùa giai của tôi lại giống. Nên từ từ câu chuyện cũng chìm vào quên lãng.

Nhưng có ai ngờ... tối nay tôi lại say. Tôi chẳng có ý thức gì, chỉ biết trước khi say tôi nhấn đại một số gọi.

“A lô? Có chuyện gì không?” Giọng nói này hơi giống Lão Băng thì phải. Tôi chẳng nói gì chỉ cười một trăn.

“Em không sao chứ? Đang ở đâu?” Tôi lại cười to hơn. Trong thần trí mơ màng tôi cúp máy.

Một lát sau, Lão Bạng vẫn còn mặc bộ đồ vest phẳng phiu chạy tới. Đó cũng là lúc tôi gục xuống.

Tối nay tôi có một giấc mơ rất thoải mái. Tôi chỉ mơ thấy có một con gấu bông thật đẹp. Tôi ôm gấu bông rồi cắn. Sau đó lại có một con búp bê nhặt bản. Tôi liền nhào tới ôm hôn. Nhưng sau đó tôi lại thấy những cái bóng đen đang nhào tới. Tôi run sợ, đập những cái bóng đen đó tới tấp.

Ôi thật là hỗn loạn mà.

Hai anh em nhà nào đó đang gào thét. Không chỉ có người em gái gào thét kinh tởm liên tục. Mặc dù là bạn thân nhưng cô không muốn có hưởng thụ này nên liền đưa cho anh cô, người mong mỏi điều này nhiều nhất. Được người đẹp mà mình ngày đêm nhớ ôm hôn tới tấp thì ngu gì mà không hưởng thụ.

Kỳ lạ là một giây trước cô ôm hôn anh. Làm phờn lừa người

anh. Một giây sau cô liền đá anh ra khỏi giường. Thật là phũ phàng! Một lúc sau cô lại gào khóc. Anh biết lý do, bước tới ôm cô cho tới khi cô say giấc ngủ. Anh hôn lên khoé mắt của cô. Nhẹ nhàng bước ra đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Anh Vì Đã không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.